

... sau: Ce mă așteaptă la scaunul de judecată!

BEMA credinciosului

... sau: Ce mă așteaptă la scaunul de judecată!

Versete călăuzitoare: Romani 14.10-13; 1 Corinteni 3.10-15; 4.2,5; 2 Corinteni 5.9,10; 2 Timotei 4.7.8

Introducere

În ruinele vechiului Corint, arheologii au descoperit vechea „agora”, piața sau locul central de adunare din oraș. Pe una dintre laturile acestei piețe deschise, pavate cu piatră, se află o mare platformă dreptunghiulară din blocuri de piatră, respectiv un pupitru, care se ridică la aproximativ opt metri deasupra pavajului agora. Acesta era „BEMA”. Aici stăteau judecătorii pentru a decide disputele civile sau pentru a urmări competițiile atletice. De fapt, în pavajul agora au fost găsite blocuri de start pentru curse și se crede că alergătorii au alergat de-a lungul BEMA când își terminau cursa. Luptătorii și alți atleți ar fi putut, de asemenea, să concureze sau cel puțin să defileze acolo, în fața BEMA. Judecătorii de pe BEMA urmau să evalueze cât de bine au participat sportivii și cine trebuia să primească premiul.

Multe pasaje din Noul Testament folosesc antrenamentele și competițiile atletice pentru a ilustra viața creștină. De exemplu, citește 1 Corinteni 9.24-27, unde apostolul Pavel descrie faptul că „a lupta bine” în viața creștină necesită exercițiu riguros, disciplină și renunțare de sine. Evrei 12.1,2 descrie o mulțime care privește o cursă și ne încurajează pe noi, „alergătorii” creștini, să ne eliberăm de tot ceea ce ne-ar putea încurca sau ne-ar putea împiedica să alergăm *bine*. În 2 Timotei 2.5, Pavel ne spune că sportivii trebuie să lupte după reguli, dacă vor să câștige, iar la sfârșitul vieții sale, Pavel spune: „M-am luptat lupta cea bună, am terminat alergarea, am păzit credința” (2 Timotei 4.7). Multe alte pasaje paralele similare din Noul Testament ne oferă ilustrații utile despre cum să ne trăim *bine* viața de creștini.

Care este scopul credinciosului în timp ce „alergă în cursa” vieții creștine? Este țelul nostru să primim viața veșnică și să mergem în cer? Nu! Noi *nu* ne „dobândim drumul spre cer” prin faptul că trăim o viață bună. Biblia ne învață în mod clar că primim viața veșnică și un „bilet spre cer” în momentul în care credem în Isus Hristos ca Mântuitor personal. Viața veșnică și cerul au fost deja asigurate pentru credincios pentru totdeauna prin moartea și învierea lui Isus Hristos. În Ioan 5.24, Domnul Isus a spus că cine „aude cuvântul Meu și crede în Cel care M-a trimis are viața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață”. Observă că Domnul nu a spus: „*va avea* viață veșnică”, ci: „*are* viață veșnică”. Iar El nu a spus: „*va trece* din moarte la viață”, ci: „*a trecut* din moarte la viață”. Și observă că Domnul nostru a subliniat acest adevăr veșnic prin faptul că a început declarația cu: „Adevărat, adevărat vă spun ...”. Cu alte cuvinte, Domnul era *convins* de adevărul afirmației Sale și dorea ca ascultătorii Săi să nu aibă nicio îndoială în această privință. Așadar, țelul credinciosului nu este mântuirea, deoarece credinciosul *are* deja mântuirea - slavă Domnului! Credincioșii fac parte dintr-o „echipă nouă”. Noi „concurăm” în calitate de reprezentanți ai „noii noastre țări” (Filipeni 3.20), iar scopul „cursei” vieții noastre este de a-I „plăcea Lui” (2 Corinteni 5.9). În orice arenă ne-ar plasa El, ar trebui să ne trăim viața în așa fel încât să fie pentru gloria și bucuria Domnului nostru Isus!

... sau: Ce mă așteaptă la scaunul de judecată!

A sta înaintea lui Dumnezeu

2 Corinteni 5.9,10: De aceea ne și străduim să-I fim plăcuți, fie că suntem acasă, fie că suntem departe de casă. Pentru că noi toți trebuie să fim arătați înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, pentru ca fiecare să primească cele făcute în trup, potrivit cu cele ce a făcut, fie bine, fie rău.

La fel de clar cum Biblia ne învață că credincioșii sunt mântuiți veșnic, Biblia ne învață, de asemenea, că fiecare credincios va sta înaintea „BEMA” cerească pentru judecată. Cuvântul grecesc pentru „BEMA” este tradus în Bibliile noastre prin „scaunul de judecată”, iar evaluarea de către Domnul a vieții pământești a unui creștin credincios este cunoscută sub numele de „scaunul de judecată al lui Hristos”. Aceasta nu este același lucru cu judecata necredincioșilor înaintea „marelui tron alb” (vezi Apocalipsa 20). La „BEMA” al Său, Domnul Însuși va judeca cât de bine au „alergat credincioșii” pe baza calității devotamentului, a ascultării lor de El și a slujirii lor pentru El.

Este scaunul de judecată al lui Hristos același lucru cu purgatoriul? Nu, purgatoriul este o doctrină inventată, care nu se găsește în Biblie, dar scaunul de judecată al lui Hristos este o doctrină clar enunțată în Scriptură. Romani 14.10 spune: „Toți ne vom înfățișa înaintea scaunului de judecată al lui Dumnezeu”. „BEMA” lui Isus Hristos nu are ca scop absolvirea noastră de păcatele acumulate (de asta El S-a ocupat la cruce). Iar „BEMA” nu este planificată pentru a ne face de rușine sau pentru a ne umili cu defectele noastre ca și creștini credincioși. Iar „BEMA” nu este un loc în care să fie descoperite greșelile și eșecurile ascunse în fața unui public de credincioși (uf!). Scopul scaunului de judecată al lui Hristos este de a ne examina viețile noastre ca și creștini credincioși, astfel încât „fiecare să primească cele făcute în trup, potrivit cu cele ce a făcut, fie bine, fie rău” (2 Corinteni 5.10).

Alergarea în cursă

2 Timotei 4.7,8: M-am luptat lupta cea bună, am terminat alergarea, am păzit credința; de acum îmi este pusă înaintea cununa dreptății, pe care mi-o va da Domnul, dreptul Judecător, în ziua aceea; și nu numai mie, ci și tuturor celor care iubesc arătarea Sa.

Deci, se vor da recompense în ceruri! Domnul ne va răsplăti pentru că trăim o viață care Îi este plăcută. Dar aceste recompense pentru credincioșie nu sunt recompense materiale. Suntem atât de programați în această viață să gândim în termeni materialști, încât atunci când ne gândim la recompensele din ceruri suntem înclinați să ne imaginăm „case mai mari” și „coroane mai valoroase”. Nimic nu poate fi mai departe de adevăr decât aceste idei! De fapt, cuvântul grecesc pentru „cunună”, folosit pentru premiile pentru slujiri făcute cu credincioșie, nu se referă la „coroana cu diademă de aur”, purtată de un împărat, ci mai degrabă cununa de lauri oferită sportivilor greci victorioși! Diferența este *foarte* importantă pentru că „cunună” atletului nu se primește *la naștere*, ci *se câștigă alergând bine!* Cununile de laur în sine nu au nicio valoare reală - chiar dacă sunt deja mai durabile decât alte plante, ele se usucă și mor în timp. Ceea ce a contat a fost onoarea de a câștiga acea cunună de lauri alergând bine.

... sau: Ce mă așteaptă la scaunul de judecată!

Biblia enumeră mai multe „cununi de laur”, acordate pentru o viață creștină credincioasă. O „cunună a bucuriei” (1 Tesaloniceni 2.19) este menționată ca o recompensă pentru câștigarea și îngrijirea sufletelor. „Păstorii și supraveghetorii”, care s-au îngrijit cu credincioșie de turma lui Dumnezeu, vor primi o „cunună a gloriei” (1 Petru 5.4). „Cunună vieții” (Iacov 1.12; Apocalipsa 2.10) este o răsplată pentru credincioșii care îndură ispite și încercări, chiar până la martiriu. O „cunună a neprihănirii” este dată credincioșilor care „au luptat cu credincioșie lupta cea bună și au terminat cursa”, așteptând cu nerăbdare revenirea Domnului (vezi 2 Timotei 4.8).

Credincioșii care au trăit o viață necredincioasă, nepăsătoare și egoistă vor primi un fel de premiu de glumă (pentru cei mai răi) sau o „tichie de bufon”, pe care să o poarte pentru totdeauna? Nu - dar vor suferi pierderi la plată. Domnul nu ne poate răsplăti pentru servicii neprestate. Citește 2 Timotei 2.3-13. Observă că este scris credincioșilor și că în context este vorba despre trăirea pentru Hristos și slujirea lui Hristos. Dacă ne lepădăm de Domnul nostru, prin faptul că nu trăim o viață plăcută Lui, El nu ne va refuza mântuirea - dar El *nu ne poate* răsplăti pentru ceea ce *nu am făcut!* El nu-și poate nega propriul caracter și principiile morale de răsplată pentru o viață de credincioșie. El trebuie să rămână credincios principiilor Sale sfinte. El nu poate răsplăti o viață ale cărei scopuri principale au fost câștigul și plăcerea pământească, fără să se gândească prea mult la a-L mulțumi pe Isus Hristos și la a promova Împărăția Sa.

Comparația dintre răsplata de la scaunul de judecată al lui Hristos și răsplata athletică a jocurilor grecești este ceva ce putem înțelege cu ușurință astăzi. La o ceremonie de premiere sportivă, cei care au fost buni primesc o atenție mai mare. Dar antrenorul caută întotdeauna - și găsește - ceva meritoriu de spus despre *fiecare* membru al echipei. La o ceremonie de premiere, chiar și cea mai mică realizare sportivă sau contribuție la echipă este remarcată și menționată, și nici măcar rezervele de pe bancă nu sunt mustrate sau condamnate. 1 Corinteni 4.5 sugerează că, la scaunul de judecată al lui Hristos, fiecare persoană va primi o laudă din partea „Antrenorului” nostru. Totuși, gândește-te la pierderea eternă, pe care o suferim atunci când ne dăm seama că am fi putut aduce mult mai multă glorie Domnului și „echipei” noastre, dacă am fi fost atleți mai dedicați și mai disciplinați. Ce regrete vom avea când ne vom petrece viața pământească în mod egoist și nepăsător, irosindu-ne timpul pe margine, în loc să *alergăm bine* în cursa vieții!

Pe lângă bucuria de a avea parte și de a înmulți gloria lui Dumnezeu pentru totdeauna în ceruri, Scriptura pare să sugereze că recompensele de la scaunul de judecată al lui Hristos sunt, de asemenea, legate de locul nostru în Împărăția lui Hristos pe pământ. În Apocalipsa 20.6 citim că, în timpul viitoarei Împărății a lui Hristos pe pământ, vom fi „preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Isus Hristos” și vom domni cu El timp de o mie de ani. Parabola cu minele din Luca 19 arată că vom fi răsplățiți cu responsabilitate și autoritate în Împărăție, în funcție de cât de bine și de credincioși Îl slujim.

Supraviețuirea în foc

1 Corinteni 3.10-15: Potrivit harului lui Dumnezeu care mi-a fost dat, ca un arhitect înțelept, am pus temelia, iar altul zidește deasupra. Dar fiecare să ia seama cum zidește deasupra. Pentru că nimeni nu poate să pună altă temelie decât cea pusă, care este Isus Hristos. Iar dacă cineva zidește deasupra pe această temelie: aur, argint, pietre prețioase, lemne, fân, paie, lucrarea fiecăruia va fi arătată, pentru că ziua o va face cunoscut, pentru că se descoperă în foc; și focul

... sau: Ce mă așteaptă la scaunul de judecată!

va dovedi cum este lucrarea fiecăruia. Dacă lucrarea pe care a zidit-o cineva deasupra va rămâne, el va primi o răsplată. Dacă lucrarea cuiva va fi mistuită, el va suferi pierdere; însă el va fi mântuit, dar așa, ca prin foc.

Un alt exemplu de răsplată este dat în 1 Corinteni 3.10-15. Aici, apostolul Pavel compară sistemul de răsplată cu construirea unei clădiri pe o fundație. Temelia este Isus Hristos, iar aceasta a fost deja pusă pentru noi. Toți credincioșii „construiesc” în mod continuu de-a lungul vieții lor pe această temelie solidă. Ideea pasajului este că ceea ce contează este modul *cum* construim. *Calitatea* lucrărilor noastre de construcție și a materialelor de construcție pe care le folosim sunt inspectate sau testate (1 Corinteni 3.13) în scopul răsplătirii (1 Corinteni 3.14). În acest exemplu, la fel cum calitatea unei clădiri se vede atunci când aceasta este expusă la foc, la fel este testată și calitatea de construcție a vieții noastre. Așa cum aurul, argintul și pietrele prețioase nu se vor transforma în cenușă prin foc, tot așa și viețile „construite” cu materiale de calitate, cum ar fi creșterea în cunoașterea lui Dumnezeu, slujirea rodnică și viața asemenea vieții lui Hristos vor rămâne pentru răsplată. Însă, activitățile de construcție desfășurate în scopuri egoiste și pământești sunt comparate cu fânul și paie. Este evident că viețile clădite pe materiale fără valoare sau perisabile, cum ar fi ambițiile egoiste și obiectivele lumești, se vor transforma în fum în focul de încercare al Domnului. *Nimic* nu va rămâne pentru recompensă. Măreția sau importanța construcției sau realizărilor noastre pământești nu va valora *absolut nimic* dacă planul lui Dumnezeu pentru viața noastră a fost ignorat sau pus deoparte. Cât de mult va rămâne atunci când lucrarea vieții tale va fi supusă testului focului Domnului? Cât de mult va dispărea în fum?

Ia seama, acest foc este un foc de încercare - nu este focul iadului! 1 Corinteni 3.15 ne asigură că astfel de credincioși, a căror lucrare de viață este arsă „vor fi mântuiți, dar așa, ca prin foc”. Ce înseamnă asta? Ți-l amintești pe Lot? El a fost salvat din Sodoma ca unul care a scăpat de flăcări (Geneza 19.15-17). A scăpat cu viață, dar opera vieții sale a fost complet distrusă! Vei intra în cer cu mâinile goale, ca și cum ai fi scăpat dintr-o casă în flăcări doar cu hainele arse de pe tine? Veți fi veșnic recunoscători că ești acolo, dar plata va fi mică. Mântuitorul, care a murit pentru tine, nu va putea spune: „Bine, rob bun și credincios!”. (Matei 25.21).

Întocmirea unui raport

Romani 14.10-13: Dar tu, de ce-l judeci pe fratele tău? Sau, de asemenea, tu de ce-l disprețuiești pe fratele tău? Pentru că toți ne vom înfățișa înaintea scaunului de judecată al lui Dumnezeu. Pentru că este scris: „«Viu sunt Eu», spune Domnul, «că orice genunchi se va pleca înaintea Mea și orice limbă Îl va mărturisi pe Dumnezeu»”. Astfel deci fiecare dintre noi va da socoteală despre sine însuși lui Dumnezeu. Să nu ne mai judecăm deci unii pe alții; ci mai bine judecați aceasta, să nu puneți înaintea fratelui vostru o piatră de poticnire sau un prilej de cădere.

1 Corinteni 4.2,5: În rest, se cere administratorilor ca fiecare să fie găsit credincios. ... Așa că nu judecați nimic înainte de vreme, până va veni Domnul, care va și aduce la lumină cele ascunse ale întunericului și va arăta sfaturile inimilor; și atunci fiecare își va avea lauda de la Dumnezeu.

... sau: Ce mă așteaptă la scaunul de judecată!

Poate că cel mai copleșitor aspect al scaunului de judecată al lui Hristos este faptul că fiecare dintre noi va trebui să dea un „raport de viață” Domnului. Urmarea din Romani 14.12 este că noi nu vom sta pur și simplu acolo - vom fi chemați să dăm socoteală de noi înșine! Ce va dori Domnul să vadă și să audă atunci când poporul Său va sta în fața BEMA al Său? La fel ca și în cazul rapoartelor noastre despre slujirea noastră față de El, El va dori să audă că roadele Duhului Sfânt (Galateni 5.22,23) s-au dezvoltat în viața noastră. Dumnezeu vrea să ne transforme în „chipul Fiului Său” (Romani 8.29). Așadar, El este foarte interesat atât de ceea ce devenim, cât și de ceea ce realizăm pentru El. 2 Petru 1.5-7 ne îndeamnă să „ne dăm toată silința” să adăugăm la credința noastră bunătatea, cunoștința, stăpânirea de sine, perseverența, evlavia, dragostea frățască și dragostea. „Căci, dacă aveți din belșug aceste lucruri în voi, ele nu vă vor lăsa să fiți nici leneși, nici neroditori în ce privește deplina cunoaștere a Domnului nostru Isus Hristos” (2 Petru 1.8). Dacă suntem „eficienți și productivi în cunoașterea lui Hristos”, ni se va „da din belșug intrarea în împărăția veșnică a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos” (2 Petru 1.11). Slujirea creștină va avea loc automat într-o viață care devine tot mai mult asemănătoare cu Hristos! Se văd calitățile vieții Lui înmulțindu-se în viața noastră? Atitudinile și acțiunile noastre se aseamănă ele tot mai mult cu cele ale lui Isus? Avem rapoartele noastre pregătite la îndemână?

În Romani 14, apostolul Pavel dezbate problema judecării sau a condamnării credincioșilor noștri pentru modul în care își trăiesc viața de creștini. În versetul 12 se spune: „Astfel deci fiecare dintre noi va da socoteală despre sine însuși lui Dumnezeu.” Cu alte cuvinte, fiecare dintre noi va răspunde în fața Domnului pentru modul în care și-a trăit *propria* viață. Nu vom răspunde pentru viețile altor credincioși și nu este de datoria *noastră* să ne folosim propriile prejudecăți sau opinii pentru a judeca viețile celorlalți credincioși acum. Ei vor da socoteală despre ei înșiși în fața lui Dumnezeu. Critica și condamnarea sunt un eșec comun, dar foarte grav, în rândul credincioșilor. Judecata este competența lui Dumnezeu! Observarea și dezaprobarea constantă a altor credincioși este o chestiune serioasă (Romani 14.13) și vom răspunde pentru aceasta în fața BEMA lui Dumnezeu - va fi o parte obligatorie a raportului nostru. 1 Corinteni 4.3-5 subliniază că toate lucrurile ascunse vor fi descoperite pe măsură ce Domnul ne examinează viața și ne evidențiază cazurile în care este posibil să-i fi condamnat pe alții în mod greșit. Să fim deci atenți să nu-i criticăm pe ceilalți credincioși, pentru că este mare lucru în ochii Domnului nostru! Romani 14.19 spune „să urmărim lucrurile care duc la pace și cele care duc la zidirea noastră” în relațiile cu ceilalți credincioși, căci „cine slujește lui Hristos în felul acesta este plăcut lui Dumnezeu” (Romani 14.18).

Nu te înșela, cu *toții* vom sta în fața scaunului de judecată al lui Hristos. Nu există „loturi libere” în această „retrospectivă athletică”! Dar, spre deosebire de doctrina nebiblică a purgatorului, scaunul de judecată al lui Hristos nu este menit să ne determine să facem „fapte bune” din cauza fricii. El nu este menit să creeze o atitudine de încercări împotrivoare voinței noastre de a „aduna puncte la Dumnezeu”. El nu este menit să ne împingă într-o „mentalitate de serviciu creștin”. Nu! Scaunul de judecată al lui Hristos este menit să ne încurajeze spre obiectivul nostru de a deveni mai asemănători cu Hristos și spre un stil de viață de ascultare și slujire credincioasă față de Domnul, care a murit pentru noi. În timp ce așteptăm cu nerăbdare ziua în care Îl vom vedea, să pregătim cu bucurie un raport bun pentru El!